

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

Wniosek do Trybunału EFTA z dnia 27 marca 2020 r. o wydanie opinii doradczej wniesiony przez Norges Høyesterett w sprawie Anniken Jenny Lindberg przeciwko rządowi Norwegii

(Sprawa E-3/20)

(2020/C 275/02)

W dniu 14 kwietnia 2020 r. do kancelarii Trybunału EFTA wpłynął wniosek z dnia 27 marca 2020 r., w którym Norges Høyesterett (Sąd Najwyższy Norwegii) zwraca się o wydanie opinii doradczej w sprawie Anniken Jenny Lindberg przeciwko rządowi Norwegii w odniesieniu do następujących kwestii:

Art. 21 dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

1. Czy art. 21 ust. 1 dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych należy interpretować w ten sposób, że państwo przyjmujące może w każdym przypadku wezwać wnioskodawcę do przedłożenia zarówno odpowiednich „dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji”, o których mowa w kolumnie 2. pkt 5.3.2 załącznika V do dyrektywy, jak i określonych „zaświadczeń”, które państwo rodzime może ująć w kolumnie 4. w odniesieniu do danego zawodu, czy też termin „stosowny” należy interpretować w ten sposób, że państwo przyjmujące musi ustalić, czy w danym przypadku należy wymagać określonych świadectw?

Jeżeli termin „stosowny” należy rozumieć jako zobowiązujący państwo przyjmujące do ustalenia, czy w danym przypadku należy wymagać określonych świadectw:

2. Jaka jest ocena prawna i jakie czynniki będą z prawnego punktu widzenia istotne dla ustalenia, czy „stosownym” jest wymaganie wymienionych świadectw?

3. Czy znaczenie ma fakt, że sam dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji stanowi dokumentację kształcenia spełniającego minimalne kryteria określone w art. 34 ust. 2 dyrektywy i że świadectwo, które nie może zostać przedłożone, dotyczy praktyki podyplomowej?

Prawa wynikające z części głównej Porozumienia EOG

1. Czy państwo przyjmujące jest zobowiązane do rozpatrzenia wniosku o uznanie zgodnie z art. 28 i 31 Porozumienia EOG, jeżeli wnioskodawca, który zdobył w państwie członkowskim wykształcenie specjalistyczne spełniające zharmonizowane minimalne wymogi w zakresie kształcenia, nie spełnia kryteriów uznania zgodnie z art. 21 lub art. 10 dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych?

Jeżeli tak:

2. Jaka jest ocena prawna i jakie czynniki są z prawnego punktu widzenia istotne dla ustalenia, czy takiemu wnioskodawcy mogą przysługiwać dodatkowe prawa na podstawie art. 28 lub art. 31 Porozumienia EOG?

3. Jakie znaczenie ma fakt, że wnioskodawca nie posiada zaświadczenia o odbyciu praktyki podyplomowej, wymienionego przez państwo rodzime w kolumnie 4. pkt 5.3.2 załącznika V do dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, jeżeli państwo przyjmujące nie wymaga odbycia podyplomowej praktyki przez wykształconych w nim wnioskodawców, a wykształcenie zdobyte przez wnioskodawcę uznaje się za równoważne z wykształceniem oferowanym w państwie przyjmującym?
4. Czy można wymagać przyznania wnioskodawcy pełnych praw w państwie przyjmującym, jeżeli dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, jakie jest on w stanie przedłożyć, nie dają mu odpowiednich praw zawodowych w państwie rodzimym?
-